

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI DE REGNIER

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΦΟΝΦΡΕΝΤ



ΑΙ, δὲν δὴ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἐπίσκεψί μου στὸ μελαγχολικὸ πύργο τοῦ Φονφρέντ. Ἄπ' τῆ στιγμῆ ποὺ πάτησα στὸ μεγάλο του πύργο, μὰ βαθεῖα μελαγχολία βάρυνε τὴν καρδιά μου...

Ὁ πύργος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀκατοίκητος. Ὁ σημερινὸς ἰδιοκτήτης του, ὁ κ. Λεσσαι, ποὺ τὸν ἔχει κληρονομήσει ἀπ' τὸν παπποῦ του, τὸν μαρκήσιο Μαρβουαζέν, σπανίως τὸν ἐπισκέπτεται κ' ἔχει ἀκόμα ἀπαγορεύσει τὴν εἴσοδο στοὺς περιηγητὰς. Ὡστόσο ἐμεῖς, μ' ἓνα γενναῖο φιλοδωρήμα ποὺ δώσαμε στὸ φύλακα, κατορθώσαμε νὰ παραβιάσουμε αὐτὴν τὴν ἀπαγόρευσι.

Ὅπως ἡ ἐξωτερικὴ εμφάνισι τοῦ πύργου, ἔτσι καὶ τὸ ἐσωτερικὸ του, ἦτανε σκυθρωπὸ καὶ μελαγχολικὸ. Μιὰ δολιχλήρη ὥρα ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου Λεμπρὸν ἐπισκεφθίκαμε, συνοδευόμενοι κ' ἀπὸ τὸν φύλακα, τὶς ἀτέλειωτες στοῖες, τὰ σαλόνια καὶ τὰ ἰδιαιτέρη διαμερίσματά του. Ὅλ' αὐτὰ τὰ δωμάτια εἶχανε μιὰ βαρεῖα μωροδιὰ μούχλας καὶ κλεισούρας. Ἡ θαυμασία ἐπιπλοὶστί του, τὴν ὕγρασία. Ἡ παλῆς πολυθρόνες ἦσαν ἀκόμα τὰ δαντελένια τους σκελεπασματα. Ἀφ' οὗ ποὺ πεθάνε ὁ μαρκήσιος Μαρβουαζέν, δὲν εἶχαν περάσει τίποτα μέσα στὸν πύργο, οὔτε τὴ βιβλιοθήκη, οὔτε καὶ τὸ διπλανὸ μικρὸ ἐργαστήριον μὲ τὰ διάφορα χημικὰ ὄργανα.

Ἀφ' οὗ ἐπισκεφθίκαμε ὅλα τὰ διαμερίσματα, ὁ Λεμπρὸν εἶπε στὸ φύλακα:

— Καὶ τώρα, μάρτυρα-Μονσὺ, πάμε νὰ μᾶς δεῖξεις καὶ τὴν αἴθουσα τῶν θεατρικῶν παραστάσεων...

Ἡ αἴθουσα τῶν παραστάσεων τοῦ πύργου ἦταν ὀρωμοτάτη, στὴν Λουδοβίκου 15ου, μὲ πολυτελῆ θεωρεῖα καὶ χρυσοστόλιστους πολυελαίους. Ἡ αἰθρία τῆς σπηλῆς ἦταν δολιχλήρη κεντημένη μὲ λουλούδια. Ἐκεῖνο ποὺ ἀδικούσε ὅμως ὅλο αὐτὸ τὸν στολισμὸ, ἦταν ὁ ἀδύνατος φωτισμὸς, ποὺ ἐπαρτοῦσε ἐκεῖ μέσα, δίνοντας σ' ὅλα τὰ πράγματα μιὰ δὴμ φανταστικὴ.

Ἐξαφνα, ἓνας ἐλαφρὸς κρότος τράβηξε τὴν προσοχή μου. Ἡ αἰθρία ἀνοίξε σιγά-σιγά καὶ φάνηκε ἡ σπηλῆ, ποὺ παρίστανε ἓνα δάσος. Ἀντίκρισα τότε ἓνα θέαμα ποὺ μὲ καταρρομάζε. Ἀπάνω στὰ σανίδια τῆς σπηλῆς ἦτανε ξαλωμένα δύο ἀνθρώπινα πτώματα! Τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ φορούσε κοστούμι Κολομπίνας καὶ τὸ ἄλλο ἦταν ντυμένον σὰν Ἀρλεζίνος. Ὁ Ἀρλεζίνος ἀγκάλιαζε σφιχτὰ τὴν Κολομπίνα κ' ἀποτελοῦσαν ἔτσι ἓνα τραγικὸ σύμπλεγμα. Ἡ ταραχὴ μου ἦταν μεγάλη, μὰ μὲ καθυστάσει ἄμεσως ὁ ἐπισκέπτης τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐξήγησε πῶς τὰ πτώματα ποὺ ἔβλεπα δὲν ἦσαν παρὰ δύο κρένες κοῦκλες, σὲ φυσικὸ μέγεθος...

Ὅταν, ὅστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, βγήκαμε ἀπ' τὸν πύργο, ὁ φίλος μου, ποὺ ἤξερε ὅλη τὴν τραγικὴ ἱστορία τοῦ πύργου, ἄρχισε νὰ μοῦ τὴ διηγείται:

«— Πρὶν ἀποτραβηχτεῖ σ' αὐτὸ τὸν ἐρημικὸ πύργο, ὁ μαρκήσιος Μαρβουαζέν ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς κομψότερους καὶ πλουσιώτερους ἰστώτες τῆς ἐποχῆς του καὶ θὰ μπορούσε νὰ πάρη λαμπρὴς θέσεις στὴ βασιλικὴ αὐλὴ, ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε σ' αὐτὸ ὁ δύστροπος κ' ὀξύθυμος γαρκατήρας του. Πολλὲς φορὲς εἶχε προσκαλέσει γι' ἀσήμαντες ἀφορμὲς σὲ μονομαχία διάφορους εὐγενεῖς. Σὲ δὴμ ἀπ' τὶς μονομαχίες αὐτῆς εἶχε ξαλωθεῖ νεκροὺς τοὺς ἀντιπάλους του, μὲ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά.

Στὰ νεῖατά του ὁ μαρκήσιος εἶχε σπουδάσει στὴ Γερμανία τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες κ' εἶχε ἀπὸ τότε ἐπιδοθεῖ στὴ μαγεία καὶ στὴν ἀλχημεία. Διατηρούσε χημικὸ ἐργαστήριον, ἐκτὸς τοῦ πύργου, καὶ στὸ Παρίσι. Τὸ θάφρος του κ' ἡ δῖψα τῶν ἀνακαλύψεων τὸν εἶχαν σπρώ-

τὴν ἀδυσώπητη καὶ σκληρὴ λογικὴ του...

Ἔτσι, μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς λίγους μῆνες, ὄρμασα διανοητικῶς κ' ἐνοιώσα ποιά εἶνε πραγματικῶς τὰ καθήκοντά μου.

Ἡ ζωὴ μου, τὴν ὁποία ἄλλοτε φανταζόμουν τόσο σύντομη, μοῦ φαίνεται τώρα ποσὸ-ποσὸ μεγάλη κ' αὐτὸ μοῦ δίνει μιὰ μεγάλη χαρὰ, γιὰτὶ σκέφτομαι πῶς θάξουν ἀπογοητευθεῖ οἱ ἐχθροί μου, οἱ ὁποῖοι περιμέναν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ πεθάνω...

Ἀποφάσινα νὰ ζῆσω καὶ θὰ ζῆσω...

Ἀποφάσινα νὰ γίνω στὸ μέλλον ἡ μεγάλη καλλιτέχνης ποὺ εὐχόμουν πάντοτε νὰ εἶμαι, — καὶ θὰ γίνω...

ΤΕΛΟΣ

Ξεὶ πολλὲς φορὲς σὲ πειράματα ἐπικίνδυνα. Μιὰ μέρα, ὅταν ἦταν ἀκόμα στὸ Παρίσι, ἀπάνω σ' ἓνα του πειράμα, ἓνα δοχεῖο ἔσκασε ἀπ' τὴ δύνατὴ γιὰτὶ καὶ τὰ κομμάτια του τὸν πληγώσαν σοβαρὰ στὴ σπονδυλικὴ στήλη, κάνοντας ἔτσι νὰ παραλύσουνε ἐντελῶς τὰ πόδια του. Τότε ὁ μαρκήσιος ἐγκατέλειψε κειὰ τὸ Παρίσι κ' ἐγκαταστάθηκε στὸν πύργο τοῦ Φονφρέντ.

Ἐξῆς ἐκεῖ πολλὰ χρόνια ὀλομόναχος, ἐμπνόντας τὸ φόβο στοὺς χωριάτες, ποὺ τὸν βλέπανε, μακροντιμένο πάντα, νὰ γυρίζη στὸ μεγάλο πύργο τοῦ πύργου, μέσα σ' ἓνα μικρὸ ἀμαξάκι ποὺ τὸ τραβοῦσανε δύο τράγοι μὲ μακρὰ γένεια σὰν Σατανάδες! Ἐξαφνα ὁ γείτονας τοῦ μαρκησίου ἔμαθάν μιὰ μέρα μὲ καταπληξί, ὅτι ὁ κ. Μαρβουαζέν ἐπρόκειτο νὰ παντρευτὴ τὴ δεσποινίδα ντὲ Κλερσὺς. Ἐνα γένο καὶ ὀμορφο κορίτσι, ποὺ ἀγνωστο γιὰτὶ, εἶχε δεχτεῖ νὰ πᾶ καὶ νὰ κλειστὴ μαζὺ του στὸν σκυθρωπὸ πύργο του. Ὅλοι κειὰ ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε κατορθώσει νὰ μαγέψη τὴν δυστυχισμένη νέα, ποὺ δὲν ἤξερε, χωρὶς ἄλλο, τί ζωὴ θὰ περνούσε διπλα στὸν ὑπόχονδρο καὶ τυραννικὸ αὐτὸ σῦγγον.

Μόλις ὅμως ἡ δεσποινὶς ντὲ Κλερσὺς ἐγκαταστάθηκε στὸν πύργο τοῦ Φονφρέντ, ὅλα ἐκεῖ μέσα ἀλλάξαμε. Ὁ ἀζοιωνήτος ὡς τώρα μαρκήσιος ἄρχισε γὰ σχετίζεται μὲ τοὺς γείτονες του καὶ νὰ διοργανῶνῃ διαρκῶς κινήγια, χοροὺς καὶ πλούσια συμπόσια. Ἡ ψυχὴ δῖων αὐτῶν τῶν διασκεδάσεων ἦταν πάντα ἡ ἄμοσρη πυργοδέσποινια, ποὺ περιποιόταν ἐθνεγενικά ὅλους τῆς τοὺς καλεσμένους, χωρὶς ὅστόσο νὰ δείχνη ἰδιαιτέρη προτίμησι σὲ κανένα ἀπ' αὐτοὺς.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ πρωτοῦλθε στὸν πύργο ὁ κόμης ντὲ Ζιρονέ, συγγενὴς μακροντὶ τοῦ μαρκησίου. Μόλις ὁ κόμης γνώρισε τὴν μαρκησία, ἀισθάνθηκε γι' αὐτὴν τρελλὸ, παράφορο ἔρωτα. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ βρισκόntonταν στὸ πύργο, γονάτισε καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸ ἀσθημά του. Ἡ μαρκησία ἀνταποκρίθηκε σ' αὐτὸ μὲ τὸ ἴδιο πάθος.

Ὁ μαρκήσιος, εἶτε γιὰτὶ δὲν κατάλαβε τὶς σχέσεις τους, εἶτε γιὰτὶ εἶχε τρυφὴ ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα του, ἄφινε τοὺς δύο ἐρωτευμένους νὰ συναντῶνται ἐλευθέρω σὲ κάδε εὐκαιρία ποὺ τοὺς παρουσιαζότανε.

Μιὰ μέρα ἡ μαρκησία πρότεινε στὸν ἄντρα τῆς νὰ δώσουνε στὸν πύργο μιὰ θεατρικὴ παράστασι, μὲ ἠθοποιούς ἐρασιτέχνες. Στὸ ἔργο ποὺ θὰ παίζονταν, ὑπάρχον δύο ῥόλοι ἐρωτευμένων. τοῦ Ἀρλεζίνου καὶ τῆς Κολομπίνας, ποὺ δὲν ἀνέλεθαν ἡ μαρκησία κ' ὁ κόμης ντὲ Ζιρονέ. Τὸ βράδυ τῆς παραστάσεως παίζανε κ' οἱ δύο τοὺς τὸ μέρος τους μὲ τέχνη ἐξαιρετικὴ, ποὺ ἔκανε ὅλους τοὺς θεατὰς, καὶ πρῶτον ἀπ' ὅλους τὸν μαρκησιόν, νὰ τοὺς γελοιοποιήσουν ἡ ἐνθουσιασμό. Ὅταν ὅμως μετὰ τὴν παράστασι πέρασαν οἱ προσκεκλημένοι στὴ σάλα τοῦ φαγητοῦ, τοὺ κάκου περιμέναν νὰ φανθοῦν ἡ Κολομπίνα κ' ὁ Ἀρλεζίνος. Ἀνυσχῶντας ἐπὶ τέλος γιὰ τὴν ἀπουσία τους αὐτῆ, ἄρχισαν νὰ ψάχνουνε παντοῦ γιὰ νὰ τοὺς βροῦν. Μπῆκαν, τέλος, καὶ στὸ δωμάτιο τῆς μαρκησίας, ὅπου βρῆκαν τὰ κοστούμια ποὺ φορούσαν στὴν παράστασι κ' ἓνα μικρὸ σημεῖωμα, μὲ τὸ ὁποῖο εἰδοποιούσαν τὸν μαρκησιόν Μαρβουαζέν ὅτι ἀγαπῶντανε κ' ὅτι φεύγανε γιὰ νὰ ζῆσουνε κειὰ ἀχώριστοι παντοτεινά.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐφάνηκε νὰ συγγιῆθηκε καθόλου ἀπ' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο, οὔτε κ' ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ ξαναβρῆ τοὺς δύο φευγάδες. Ἐλείψε μονάχα λίγες μέρες στὸ Παρίσι καὶ ξαναγύρισε ὅστερα στὸν πύργο, φέρνοντας μαζὺ του, μέσα σὲ δύο κιβώτια μεγάλα, ὅμοια μὲ φρέτρα, δύο κοῦκλες σὲ φυσικὸ μέγεθος, ὅμοιες ἐντελῶς στὸ πρόσωπο μὲ τὴν μαρκησία καὶ τὸν ἐρωστὴ τῆς. Ἀφ' οὗ ἔντυσε τὶς δύο αὐτῆς κοῦκλες μὲ τὰ ρούχα ποὺ φορούσανε στὸ ῥόλο τους οἱ δύο ἐρωτευμένοι, τὶς ἔστησε ὅστερα ἀπάνω στὴ σπηλῆ καὶ φύτεψε ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά τῆς καθεμιάς!...

Ὁ Λεμπρὸν τῖναξε τὴ στάχτη τῆς πλάσ του καὶ συνέχισε:

«— Ἀδὲς ἡ κοῦκλες εἶνε ἐκεῖνες ποὺ εἶδαμε πρὸ ὀλίγου... Ἄκουσε ὅμως καὶ τὸ πῶς παράξενο ἀπ' ὅλα: Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ὁ μαρκήσιος πυροβολούσε τὶς κοῦκλες, σὲ μιὰ λίμνη τῆς Ἐλβετίας μερικοὶ φαρῶδες βρῆκανε μιὰ βάρκα ποὺ πλανόταν ἀκαθέρωνη στὸ πέλαγος. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ βάρκα βρισκόntonταν σκοτωμένοι, μὲ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά, ὁ κόμης ντὲ Ζιρονέ κ' ἡ μαρκησία ντὲ Μαρβουαζέν!... Ποῖος τοὺς ἀπέλασε; Μέσα στὴ βάρκα δὲν βρέθηκε κανένα ἄλλο!... Τί εἶχε συμβεῖ;... Ἐἶχαν ἀραγε ἀυτοκτονήσει μόνον τοὺς γιὰ λόγους ἄγνοστων;... Ἐἶχανε δολοφονηθεῖ ἀπὸ ἀνδρώπους ἴσως τοῦ μαρκησίου;... Ἡ μή- πους εἶχανε πέσει θύματα καμιάς ἀπὸ τὶς μυστηριώδεις ἐκείνες μαγ- γανείες, ποὺ ἀναφέροντο τὸ διάφορα μεσαιωνικά μαγικὰ βιβλία;... Ἄν συνέβη τὸ τελευταῖο, τότε ἡ δύο αὐτῆς κρένες κοῦκλες εἶχαν ἄλλοτε κάποια σχέση, κάποιο μαγικὸ καὶ μυστηριώδη σύνδεσμο μὲ τὰ πρό- σωπα ποὺ παριστάνουν. Ὅσο γιὰ τὸν μαρκησιόν, πέθανε ἔπειτ' ἀπὸ λί- γα χρόνια. Τὸν βρῆκανε νεκρὸν ἀπὸ συμφορῆσι, μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ- μαυρο, μέσα στὸ ἀμαξάκι ποὺ τὸ τραβοῦσαν οἱ δύο γενναῖοι διαβολικοὶ τράγοι!...»



Ὁ κόμης γονάτισε καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸ ἀσθημά του.